

1927

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

მეგობარი

1927

შ ი ნ ა ა რ ს ი.

1. სურათი	1
2. ლენინის ხსოვნას ერგმორისა	2
3. ლენინის გზით—ლექსი—ე. პოლუმორდენოვის №	4
4. ლენინი და ჩინელი მტუშები—ინსცენირობა—თარგმანი ე. ჯაეახი- შვილის	6
5. პირველი თოვლი—ლექსი—არნო ონელის	12
6. გოგიმ ლექსი შეასწორა—ნ. კეცხოველის	15
7. 9 იანვარი—ლექსი—ე. პოლუმორდენოვის	22
8. მზდალი იყო? (თარგმანი)—ნინოსი	23
9. სკოლის მოწაფეთა ორგანიზაციას—მარიამ ორაბელაშვილის	28
10. რედაქციისაგან	31
11. ტფილისის მე-18 შრომის სკოლის მე-II ჯგ. მოწაფეებს და ყველა სხვებს, ვინც ჩემ წერილს გამოეხმაურა და წერილი მომწერა— მ. ორაბელაშვილის	32
12. ზამთარი (მუსიკა)—ნ. შარაბიძის	33
ბავშთა შემოქმედება	
13. ჩვენ ბელადს—რევაზ გაბიჭვაძის	34
14. პატარა ოქტომბრელს—მიშა უჩაფასი	"
15. ჩვენ ვუდგვივართ—ნ. პაპაშვილის	"
გასართობი	
16. გამოცანები—დ. მარიჯანიძის	35
17. შარადა—წარმოდგენილი დ. კარბელის მიერ	"
18. რებუსი—ყდაზე	

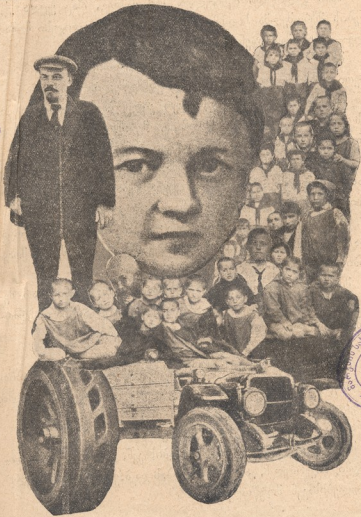
მზაქალაქი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გვ-XXIII წ. | № 1 | იანვარი | 1927 წ.

განათლების სახალხო კომისარიატის სოციალური აღზრდის მთავარმართველობის და საქ.
ა. ლ. კომკავშ. ცენტრ. კომიტ. ყურნალი ბავშვებისათვის.

1929

განათლების სახ. საქ. სახელმწიფო.
საქარო
ბიბლიოთეკა
★ თბილისი

ლენინმა დიგვაყრა კომუნისების გზაზე. გასწით წინ გაბედვით და შეუდრეკლად.

ლენინის ხსოვნისთვის.

სამი წელიწადი მესრულდა მას შემდეგ, რაც ვეფხე ქვე-
უნების მშრომელმა ხალხმა დაჭკვარვა თავისი უდიდესი მოსა-
წლე—ვლადიმერ ლენინი.

მისი სახელი დღეს ვეფლასათუკის ცნობილია და არ არის
ისეთი ადამიანი, ვინც მისი ჰატვისმცემელი არ იყოს.

ის დაიბადა 1870 წელს. ჯერ კიდევ ბავშვი ირჩეოდა თა-
ვის ტოლებში ნათელი კონებით, მკრძნობიარე გულით და
ყო აშხანაგების და მშობლების დიდი მოსიუხარულე.

ნათელ-სუტუტათიანმა ბავშვმა, მეუღლე თუ არა სწა-
ლას, მაშინვე მიიღწრო ვეფლას უუნადღება, ისე დაამთავრა კიბ-
ნაწია, რომ მედამ ჰირველ მოწაფედ ითვლებოდა.

მაშინ კი, როდესაც უკვე კარგად წამოიზარდა, იტმნო და
ნახა ის უსამართლობა, რომელსაც ჭქანდა ადგილი მეფის მთა-
რობისაგან ბუშებისა და კლეხების მიმართ.

მშრომელი ხალხი ჩაჯვრა-მონობაში იყო; ლენინს არ მე-
უძლო ამისი უუუნადღებოდ დატოვება და ისიც ჩაერია იმ ბრძო-
ლაში, რომელიც დიდი ხანი უკვე სწანმოებდა.

მართლაც, ლენინის იმედები არ გატყუებულა.

1917 წლის ოქტომბერში სწორედ მისი მეთაურობით
მოსდა გადატრიალება და ხელისუფლება მშრომელთა ხელში
გადავიდა.

ახლა მეტი უნარით დაიწყო მუშაობა.

მოუწოდებდა ვეფლას მთლიანობისაგან, უქდაგებდა შრო-
მისადმი სიუჰარულს, ახალგაზრდობას და ბავშობას კი სწავლა-
განათლებისაგან მოუწოდებდა.

ვლადიმერ ილიას შეს მდიერ უფარდა ბავშობა, არ ეშცხოვებოდა მათთან კათამხმებაც კი და ძალიან სძირად ესაუბრებოდა მათ. არც ბავშვები იუენენ მისდაძი უუერადლებოდ. ისინიც კრძნობდენ მისდაძი დიდ სიუვარულს და ჰპტივისცემს.

ლენინი ამბობდა, რომ მოძვალ თაობას ქუეძლია შექმნას თავისი სწავლა-განათლებით და ცხოვრების კეძმარტი კაკბით ის კეთილი და სსურველი ცხოვრება, რომლისათვისაც უიბრძოდით და რომლისკენაც მივისწრაფებითო.

უზირვედესი ანდერძი ლენინის მიერ ნორს თაობისადმი დატოვებული არის ის, რომ უოველი მათგანი იყოს დუწარელი, შრომისმოუვარელი და ცოდნის მიღებისათვის თავკამეტებული.

ამ ბავშვებმა, რომელთაც სურთ დაძმტიცონ თავიანთი სიუვარული და ჰპტივისცემა ლენინისადმი, უნდა აასრულონ ეს ანდერძი და კულმიც ღრმად უნდა ჩაინერგონ, რომ ისინი არიან შმრომელთა ქეენის შეილები და მათი მოძვალის დაძკვირკვინებლები.

1924 წლის 21 იანვარი კი ეველან კულში შოკანების ცეცსლად ენთება სოღმე და ეს დღე უოველთვის წავკახალისებს, კაკვამხევეებს, რადგან მაშინ ჩვენს თვალწინ წარშოსდებოდა ვლადიმერ ილიას მის ჰვირფასი სსნე.

ერგშორი.

ლენინის გზით.

რამდენი ბრძოლა გადურჩანია
მშრომელი ხალხის დაუღლელ ბედადს,
დროშა მიზნამდე აუტანია,
მოგვლინებია ქვეყანას მსხველდ.

მისი თვალების გამოჩნობა
გულში აჩენდა ბრძოლის სურვილებს,
აზვი სიტყვით რწმენას ანთებდა
და აღვივებდა ახალ წუთუილებს.

დღეს აღარა გვაქვს და იმის შეგრძნება
არ იმის მხად უღელის სუნთქვა,
მაგრამ ვინც იყო მტარვალთა ბედ ქვეშ,
თვის სიცოცხლეშიც გარდაქმნა გულქვად.

დღეს აღარა გვაქვს, ვინც იმედის
ბუდამ ბრწყინავდა ბავშვების ირგვლივ,
რომელთაც დახვდით ნაღვნი გზები
და ახალ ჟოფის ზერთობეს გვირგვინს.

თავიანო ნორჩი და დარაზმული
გზას იკვლევს სწავლით დაუზარელით,
რომ შემდგომ ხალხთა გასაღებდობად
დაბავშვების კვება ზარები...

მაშ ნუ შედრეკება თქვენი ნაბიჯი,
დაჭკარით დაუხსნა, დაჭკარით მწველად,
რომ უღვინოდ და გზით ლენინის
სასიქადულოს მიაგნოთ მწვერვალს.

ლენინი და ჩინელი მუშები

ინსცენირობა „ბალადა ლენინზე და ლი-ჩანზე“.

ორსურათიანი.

მოქმედი პირნი:

ლი-ჩან — ახალგაზრდა ჩინელი, მუშა

სეი-ფუ — ისიც.

ხე-მი — თითქმის ბებერი.

კინ-ლუნგ — შუახნისა.

1-ლი მუშა.

2-რე მუშა.

კინ-ვუ-გი — მდიდარი ჩინელი, პეკინიდან
გამოქცეული.

მსახურნი.

სურათი 1-ლი

შინაგანი მოწყობილობა ჩინელი მუშების სადგომისა. სძინავს ექვსიოდე მუშას. ლი-ჩანს სძინავს უახლოეს ტახტზე. ძილში კენესის, რის შემდეგაც იღვიძებს.

ლი-ჩან. ოხ, ზურგი, ზურგი... საწყალი ლი-ჩანი! მას შემდეგ, რაც მოვიდა მინდვრად, ზურგი მთლად ქრილობაა... ზედამხედველი ბრაზიანია და წარამარა სასტიკად სცემს.

სეი-ფუ. ვინ არის, იქ რომ კენესის? ლი-ჩან?

ლი-ჩან. მე ვარ.

სეი-ფუ. მოითმინე.

ლი-ჩან. არ შემიძლია: წამებას აღარ აქვს დასასრული, დილა მომიტანს მე კიდევ წამებას.

სეი-ფუ. მე გეუბნები, მოითმინე კიდევ ცოტაც... გესმის, გესმის, მალე მოვა დრო, როცა ველარავინ გაბედავს მუშის ცემას...

ლი-ჩან. ზედამხედველი გაჯავრებულია, რა დააკავებს იმას?

სეი-ფუ. ჩვენი უფლება!

ლი-ჩან. საწყალი მუშების?

სეი-ფუ. მომისმინე. სადღაც შორს, რუსეთში, არის კაცი ქვეიანი და კეთილი. მან ყველა თავის ქვეყნის მუშებს ასწავლა, თუ როგორ უნდა დაეხწიათ თავი ბატონების ბრძკალე-ბიდან და მათ უკვე ხელს ველარავინ ახლებს.

ლი-ჩან. ის შორს არის?

სეი-ფუ. არა, ის ჩვენთან მაინც მოვა. აი, ხედავ? (იღებს ჯი-ბიდან გაზეთს) გასინჯე მისი სახე.

ლი-ჩან. ისეთია, როგორც ღვთაება... სად იშოვნე?

სეი-ფუ. იქ, მინდვრებზე... მე მოშორებით ვმუშაობდი დიდხანს. და აი მაშინ ჩემს ახლო გაიარა უცხო. მას დაუ-ვარდა ეს. მე ავიღე, ამასთანავე მშიოდა და ვუთხარი: შენ და-კარგე, ბატონო, ეს და საპოვნელში მაქამე რამე მეთქი. მან მკი-თხა, ვიცი თუ არა კითხვა. მე ვუპასუხე „ჰო“. მაშინ მან და-მიბრუნა ეს ფურცელი და დასძინა, ეს უფრო ძვირი ღირს, ვიდრე საკმელი, აიღე და წაიკითხეო. მეც ხშირად სიმშვილის დროს ვკითხულობ და მაშინ უფრო კარგად ვგრძნობ თავს.

ლი-ჩან. შენ გგონია ის მოინდომებს ჩვენ შევლას — საწყა-ლი მუშების შევლას?

სეი-ფუ. აი აქ სწერია, რომ მას უნდა თავისუფლება და კე-თილი ცხოვრება არა მხოლოდ თავისი ქვეყნის მუშების, არა-მედ მთელი ქვეყნის მუშებისაც.

ლი-ჩან. მერე, როგორ შესძლებს ამას?

სეი-ფუ. ის მარტო არ გააკეთებს ამას, ის ჩვენ გვასწავ-ლის, თუ როგორ გავაკეთოთ ეს.

ლი-ჩან. ახ! რომ ვიცოდეთ, როგორ...

სეი-ფუ. უწინარეს ყოვლისა, ჩვენ, მთელი მუშები, უნდა ვიყოთ ერთსულოვანი! თუ მინდვრის ყველა მუშები ერთად დაიძახებენ: გვშია, ჩვენ ადამიანური მოპყრობა გვინდაო, მა-შინ რომელი ზედამხედველი გაბედავს ერთად ყველა მუშის ცემას?

ლი-ჩან. მერე მათ იციან? (უჩვენებს მძინარეზე).

სეი-ფუ. ჰკითხე.

ლი-ჩან. (მაცოცხდება ერთ მძინარეთაგანთან). გაიღვიძე, კინ-ლუნგ, გაი-ღვიძე.

კინ-ლუნგ. უკვე უნდა წავიდეთ მინდორზე სამუშაოდ?

ლი-ჩან. არა, არა, მითხარი, კინ-ლუნგ, ხომ არ იცი, ვინ არის აი ეს, გაზეთში, აი, ხედავ?

კინ-ლუნგ. ეს... ეს არის ლენინი.

სეი-ფუ. შენ ვინ გითხრა?

პინ-ლუნგ. უკვე დიდი ხანია მას შემდეგ. როცა ვმუშაობდი ქალაქში, იქ გავიგე, რომ მას უნდა ყველა მუშებისათვის კეთილი ცხოვრება.

სეი-ფუ. ხო, ხო, ეს ის არის! რა კარგი იქნებოდა, რომ ჩვენ შეგვეძლოს მისი ნახვა! ამბობენ, რომ ახვიდე მწვერვალ ფუზი-იამაზე და გაიხედო ჩრდილოეთისაკენ, დაინახავ მასო, ის მოდის და მის თავზე ლაპლაპებს წითელი ვარსკვლავიო. ის მოდის პირდაპირ ფუზი-იამასკენაო და თუ დაინახე, მერე შენ ველარავინ გაწყენინებსო.

კინ-ლუნგ. არა, ეგ ზღაპარია, ის კაცია, მაგრამ ჭკვიანი ყველაზე ჭკვიანი დედამიწის ზურგზე, და ის გვიშველის ჩვენ. დადგება დღე, მოვა რუსი და ხმამაღლა ეტყვის ყველა საწყალ მუშებს: „აღსდექით!“

სე-ფუ. და ყველა ჩვენ წავალთ მასთან და ვეტყვით: „წავგიყვანე ჩვენ!“

ლი-ჩან მრგვალთავიანებს მაშინ შეეშინდებათ ჩვენი, ოხ, როგორ შეეშინდებათ! ლი-ჩანი აიღებს მაშინ ჯოხს, რომლითაც სცემდნ მას, და ზედამხედველის ზურგზე გაასერიანებს, მაშინ ის ზედამხედველი მიხვდება, რას გრძნობენ საწყალი მუშები, რომლებსაც ზურგზე ჯოხს სცემენ. (იღვიძებს მე-4 მეშ. ბე-მი).

ზე-მი. ასე ხმამაღლა ვინ ლაპარაკობს ღამე, რო გაიგონონ მრგვალთავიანებმა...

კინ-ლუნგ. ნუ გეშინია, დღეს მათ ერთი კასრი ბრინჯის არაყი გამოთრუმფეს, მთელი ღამე სეეს და ეხლა მაგრად სძინავთ.

ლი-ჩან — რას ნიშნავს „ბოლშევიკი“?

ხე-მი. ბოლშევიკები ისინი არიან, აი, რუსეთში რომ არიან, საწყალი მუშები იყვნენ, როგორც ჩვენ. მათ გარეკეს თავიანთი ზედამხედველები და ბატონები, დაიკავეს თვითონ მთელი მინდორ-ველები. ქარხნები და მუშაობენ თავიანთთვის. თუ ზედამხედველები სთხოვენ მოგვეცეო, ისინი უპასუხებენ: „მობრძანდი და იმუშავეო“. ისინი ბევრნი არიან, ბევრნი — ბოლშევიკები. განა რა მოხდა? რატომ ლაპარაკობთ ღამით?

ლი-ჩან. ხე-მი, შენ იცნობ ლენინს?

ხე-მი. ლენინი? ვიცი. ეს ყველაზე დიდი ბოლშევიკია. მრგვალთავიანებს ეშინიათ ყველა ბოლშევიკების.

ლი-ჩან. ოხ, რა კარგი იქნებოდა მათთან წასვლა.

კინ-ლუნგ. წასვლა შეუძლებელია, ყველგან დაგიჭერენ. სჯობია ჩვენ აქ მოვაწყოთ ისე, როგორც მათ. ვთქვათ, რომ ჩვენ ვართ ბოლშევიკები და მათთვის აღარ ვიმუშავებთ.

სეი-ფუ. ჩუმად, ნუ ყვირით ასე. აი, დახედეთ ერთხელ კიდევ მის სახეს, რომ იცნოთ, თუ აქ ჩვენთან მოვა.

(მთელი მუშები დახრიან თავს გაზეთზე).

ლი-ჩან. ლი-ჩანს არ დაევიწყდება, იცნობს. ის მოუცდის. დაე სცემოს მსხვილთაფიანმა ზედამხედველმა უფრო მეტად— ის დათვლის მის ჯოხებს და როცა მოვა დრო, გადაუხდის ზედამხედველის ზურგს, ის ნახავს მაშინ სეირს! **კინ-ლუნგ,** ხე-მი, **სეი-ფუ,** მე მწყურია. წავიდე მინდორში და ვიყვირო ხმა-მალლა, რომ გაიგოს მთლად დედამიწის ზურგმა: „მუშებო, ილხინეთ, თქვენთან მოდის ლენინი!“

სურათი მეორე

მინდორი. დაბალი ჯაგნარი. ცეცხლის პირას სხედან ლი ჩან, სეი-ფუ, ხე-მი, კინ-ლუნგ და რამოდენიმე ახალი მუშა.

1-ლი ჩინელი. აი, ჩვენ დაგიჯერეთ თქვენ, დავანებეთ თავი მინდორად მუშაობას და წამოგყევით. სად წავიდეთ ახლა? უკან?

ლი-ჩან. არა. ჩვენ წავიდეთ წინ. ეს შეუძლებელია. ასეთები არ უნდა მოკვდნენ. არ მჯერა.

ხე-მი. არა, სიმართლეა, ლი-ჩან; ხე-მიმ იცის, მოკვდა ყველაზე დიდი ბოლშევიკი, მოკვდა რუსეთში ლენინი.

ლი-ჩან. რაღა ვქნათ ჩვენ? რაღა ჰქნან ჩინეთის მუშებმა?

კინ-ლუნგ. ისევ უნდა გვცემონ მთელი ჩვენი სიცოცხლის განმავლობაში?..

მე-2-რე ჩინელი. რამდენი ღამე ვიარეთ ჩვენ, რამდენი დღე ვიმაღეთ ტყე და ღრეებში! გვეგონა მივიდოდით. სადღა წავიდეთ ახლა?

კინ-ლუნგ. დაბრუნება არ იქნება—დაგვხოცავენ.

სეი-ფუ. არა, წავიდეთ წინ. მის ქვეყანაში.

მე-2 ჩინელი. ვინ იცის გზა?

სეი-ფუ. კითხვა-კითხვით.

ლი-ჩან. მოიცათ, ლენინმა სთქვა ყველასათვის გასაგონად „აღსდექით“. სთქვა ეს მარტო მან და ათასებმა კი გაიმეორეს. ამიტომაც რომ ისმის. ასეა, ხომ?

ყველა ერთად. აგრეთ.

ლი-ჩან. ჩვენ წავიდეთ და მოვძებნოთ ისინი, ვინც გაიმეორა და ვიყოთ მათთან და როცა ჩვენც შევიქნებით ბევრნი, ჩვენც ვიტყვით, რომ ჩვენც ისეთივე ბოლშევიკები ვართ, როგორც ლენინი, და კარგი ცხოვრება გვინდა. ასე?

1-ლი ჩინელი. სად ვიპოვნით ჩვენ მათ? ჩვენთან ისინი არ მოვლენ.

ლი-ჩან. ჩვენ თვითონ უნდა მოვძებნოთ ისინი.

კინ-ლუნგ. ლი-ჩანმა კარგად სთქვა. ჩვენ წავიდეთ ქალაქში, ვიშოვოთ სამუშევარი და თან ვეძიოთ.

მე-2-რე ჩინელი. ნელა, ყური დაუგდეთ.

სეი-ფუ. იქნება მრგვალოთავიანები კვლავ აპირებენ ჩვენს ხელში ჩაგდებას.

ხე-მი. არა, ჩვენ ძალიან შორს წავედით.

მე-2-რე ჩინელი. გააქრეთ ცეცხლი (აქრობენ). გესმით, მოდიან. დამალვით ყველანი უცებ მიიმალებიან ბუჩქებში. მარჯვენა მხრიდან ოთხ მუშას შემოაქვს ახალი საკაცე, დვამენ ძირს. იქიდან ჩამოდის მდიდრულად ჩაცმული ჩინელი კინ-ფუ-ჩი).

კინ-ფუ-ჩი. კარგად კი დაისწავლეთ თქვენ ის გზა, ჩვენ რომ მოვდიოდით?

1-ლი მსახური. ჩვენ კარგად ვხედავთ, ბრწყინვალევ, ჩვენ არ დაგვაფიწყდება.

კინ-ფუ-ჩი. დასასვენებლად მხოლოდ ერთი წუთი. მერე კი ისევ გზას გავუდგეთ. გათენება მოახლოებულია და შუადღისას კი ადგილზე უნდა ვიყოთ.

1-ლი მსახური. ოო! მზის შვილო, შუადღისთვის ჩვენ გავათავებთ ჩვენს გზას.

კინ-ფუ-ჩი. საწყალი ჩემი ქალაქი, რა ხდება ახლა იქ? რა დამემართება ჩემ სასახლეს და ვისი ქუჩყიანი ფეხები სთელავენ შიგ დაგებულ ქსოვილებს?

1-ლი მსახური. ოო, ნუ დარდობთ, ბრძენზე უბრძნესო, ყველაფერი ისევ დაგიბრუნდებათ.

კინ-ფუ-ჩი. წმინდა სულეზო, იყავით მფარველნი (გამოდის ლი-ჩანი, კინ-ფუ-ჩიმ შენიშნა ის), ვინ არის აქ, ვინ? გაჩერდი!

ლი-ჩან. ოხ, ბრწყინვალევ, მე ვარ საწყალი გზადაბნეული მუშა.

კინ-ფუ-ჩი. წადი უკან მინდვრებში. წადი! გესმის? თქვენინდობა არ იქნება, წადი. მე მძულან ქუჩყიანი მუშები, რომლებიც შედიან სხვის სახლებში, ხოცავენ და ანადგურებენ ყველას, ვისაც კი აქვს სიმდიდრე.

ლი-ჩან. რას ლაპარაკობ? ოხ, მზის შვილო! სად გინახავთ თქვენ ასეთი გაბედული მუშები? აბა სად არიან?

კინ-ფუ-ჩი. იქნება შენც ერთი მათგანი ხარ, მაშინ დაგხვრეტ ახლავე.

ლი-ჩან. მითხარი, განა შენ ყოფილხარ რუსეთში, რომ იცნობ მაგისტანა მუშებს?

კინ-ფუ-ჩინ. შენ კი არ იცნობ იმათ?

ლი-ჩან. მე? არა.

კინ-ფუ-ჩი. ყური მიგდე, შე გათახსირებულო. ეს ხდება თქვენ დიდებულ პეკინში, — იქ აჯანყებაა.

ლი-ჩან. აჰა! იმათ გაიგონეს! გამოდით, გამოდით ყველანი. რილასი გეშინიათ ახლა, ისინი აჯანყდნენ (შემოიბინა ყველა მუშები).

კინ-ფუ-ჩი. ეი, მძარცველებო, მე გესვრით.

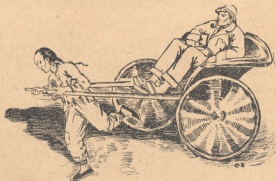
ლი-ჩან. ნუ ყვირი, ჩვენ შენგან არაფერი გვინდა. (მუშებისაკენ) ხომ გაიგონეთ — პეკინში აჯანყებაა, მუშები ებრძვიან თავის ბატონებს. აი ჩვენი გზა. წავიდეთ მათკენ.

კინ-ლუნგი (კინ-ფუსას). მოგვეცი იარაღი, იქ გამოგვადგება.

კინ-ფუ-ჩი. ოო, საშინელებავ! სად წავიდე: ყველგან მტერია — ქალაქში თუ მინდორში.

სეი-ფუ. მართალია, ახლა ჩვენ ყველგანა ვართ.

ლი-ჩან. გესმით, ჩინელი მუშებო, რომელი თქვენგანი დაიჯერებს ახლა, რომ ლენინი მოკვდა? ვინ იტყვის ამას? ის იქ არის, პეკინში, ჩვენთან.

პირველი თოვლი.

სამთარძა სოფელს, ველებს დახედა
ირველიუ დათოვილ მადალი მთებით,
და გადაუკრა ღურჯ ზრტახებდ
ტბებს, მდინარეებს ეინვის სვეტები.

ქარია, ცივა. ზირველი თოვლი
მთებიდან ქარმა გადმოიყოლა;
ველებსე უფრო ნატვრით და ნდობით
მას მოელოდა მატება ყოლა.

განთიადისას გაახელს თვალებს,
გადაიხედავს ფანჯრებში თრთოლვით;
ესა-ბოსტნებში თეთრად ეღვარებს
ზირველი თოვლი.

და მხიარული ტანთ იძოსება,
 გამოვარდება სირბილით ქარში;
 მას აივანზე წელქი ოცნება
 გადაიტაცებს თოვლში და ქარში

გადიდებს ტანზე საუვარელ ჩანთას
 და მძლავრებით სვოლისკენ გარბის,
 სადაც ბავშვის ლაშქარი სწანდა
 და თოვლის გუნდით თამაში სწრივ.

კ'ნაზე ძიაფრენს მცოვან ბუდურებს
 და ებრძლება სათუთი გულის;
 სედავს უამრავს ის ნაფეხურებს,
 თოვლსე რომაა ვადანატული.

და სოფლის ბოლოს, თოვლდაფარული,
 ბავშვა ყოყინით იღუიძებს სვოლა...

და მათთან ერთად რბის მსიარული
 ზატარა კოლა.

უკანასკნელად დარეკეს ზარი.
 ატედა ფანჯრებში მძაფრი სმაური;
 დასდგეს კსოში მადლობ ადგილზე
 თოვლის კაცები უზარმაზარი.

გამორბის კოლა. მოუხარია.
 მინ მას მოვლის თავის მარხილი;
 ცაბ მოიღრუბლა, ცივა, ქარია.
 ბაღში სეები დგას თაფლასრილი.

არც სიცვივს ჰგრძნობს, არც შიმშილი-წუურვიდს,
 მისი თვალები უდარდელია;
 მიდის და თან ზრდის უცნაურ სურვილს
 და მღერის ხელა „აბაღვლიას“.

იკითხავს წიგნებს და გაბეჭდილებს,
 დღიურში ჩასწერს ფარული თრთოლეკით,
 რომ ასე უუპარს მას გულგუთილი
 ზირველი თოვლი, ზირველი თოვლი.

I.

დიდით ადრე რომ თვალი გახსილა, გოგის დღევანდელი სინათლე როგორღაც ეუცხოვა, იგი ხეულებრივი არ იყო. ფანჯრებიდან მეტად მკვეთრი ბრწყინვალეობა იჭრებოდა ოთახში... გაკვირვებული გასცქეროდა ფანჯარას, სადაც ღურჯი მოკლევარე ცის მეტი არაფერი სჩანდა... უცბად ფანჯარასთან ბელურამ შეიფრთხილა, ზედ მოაწედა, თითქოს ოთახში უნდა შემოიჭრასო. რაკი სლუდე დახვდა, საბრალო ჭევილით ზევით აფრინდა. მიიმალა თუ არა, თოვლის რამოდენიმე ფიფქი ტრიალით წამოვიდა მირს, საუცხოვოდ აბრწყინდა მზის სხივებზე...

— თოვლი მოსულა, თოვლი, — წამოიძახა გოგამ, წამოხტა ღოგინიდან და დაინახა, რომ არეძარეს თოვლის თეთრი ნაბადი წამოესურა, ხეებს ტოტები დაესწრათ თოვლის სიმბიძის ქვედ და მიწას ჩასცქეროდენ, ცა კი საბურად დასცქეროდა ჭადარა დედამიწას... ზამთრის მერთალი მზის სხივებზე საუცხოვოდ ელვარებდა თეთრი ფიფქი და მისი ბრწყინვალეობა თვალსა სჭრდა...

— უნ, დედილო, როგორ გადამეთრებულა ვეელაფერი...

და მისი თვალები შეხვრდა აბრწყინებულ ბელურა ჩიტებზე, რომელნიც საბძლის ჩაღებში საცოდავად დაფარუბატებდენ და ქლორტულებდენ. ქაორობა ტრიალა თოვლზე ობლადა წიოდა: „თოვლი“ „თოვლი“ — თითქოს რაღაცას სტირისო. სადღა იყო

ძისი წვრილად სიძღვრე, გასაფხულის დღით რომ შემოსიდა-
 ხებდა სოფელს.

— საწყვადი ჩიტები! რა უნდა ქქნან ამ სამთარს-სოქვა
 თავისთვის კოკიმ და გული ამოუჯდა. ევეღაფერი ვადამკვდარა!

მობრუნდა სწრაფად, ჩაიკვა ტანისამოსი, მოუჯდა თავის
 ჰატარს მაგიდას...

ეური არც კი ათხოვდა დედის თქმას, ისაუბრო... გულდა-
 სმით რაღაცას სწერდა, ასწორებდა, კვლავ სწერდა... და თვალუბ-
 რებრწინებული, აბეგბეგბეგებული გაუბრდა კარში. ესამოვნა
 ფეხქვეშ თოვლი, დასტაცა ხელი, დაეუმმა კუნდა და ხეს ტო-
 ტებს ესროლა. ბარდნა-ბარდნა ფარტყნები ძირს ჩამოცვივდა.
 რამოდენიმე ჰატარს ტოტი შესწორდა ქაერში.

II.

სკოლის ეზოში თავი მოეკარათ ტოლებს. იყო ქვიფი-
 სივლი და კუნდაობა. ტოლი რომ დაინახეს, ერთსმად შესმა-
 ხეს: „მიუელოცოთ“ და დაუშინეს თოვლის კუნდა. ერთხელ
 წაიქცა კიდეც და ამოაბრუნდა თოვლში, მაგრამ თვითონაც მარ-
 ჯვედ იყო: „თუ ბიჭები ხართ, თითო თითო კამოდითა“, —
 ითხოვდა სათითაოდ.

ქლასში მსწავლეებული მათ თოვლზე ესაუბრა.

— შე ლექსიც დავწერე, — სოქვა კოკიმ და ამოიღო აბგი-
 დან რუკული. მსწავლეებელმა სთხოვა წაეკითხა და კოკიმაც
 წაიკითხა:

თოვლმა დაჭყბა მიდამო,
 ჩაიკვა თეთრი მხნდილი...
 ვადამკვდარია ბუნებო,
 აღარ სჩანს მინდურად ევეღილი.

სამთრის სიუჟდილმა მოგვრცა
მანიტა, ია და თერო,
ვითლა ეისნო მინდორში
და ან როგორღა ვიმღერო!..

— არაფერიც არ გადაკვიდრას! — წამოიძახა ალექსი...

— ანც მხიტა მომკვდარა, ანც თერო, — დაუმატა გრგვინამ.

— ბევრი ევაკუილი შემთარმიაც ცოცხალია. მხოლოდ მიწაზე ჩამავალი, ეინგამ ღობ ან დაამროს...

გზაჯვარეუკი და მისი ამხანაგები თარღოთქვეშ მიდიან.

— მიწისქვეშა ნაწილები მას საზრდოთი აქვს სავსე, რომ გასაფხულზე ისევ მიწის ზირად ამოიტანოს თავისი ვეპვილი, დაუმატა კვლავ ალექსიმ, რომელიც ამხანაგებსე უფრო ნაკითხი იყო...

გოგის თავისი ლექსი სელ¹ი ექირა და არ იცოდა რა
ქნა, ხან ამხანაგებს უცქეროდა და ხან მასწავლებელს, რო-
მელმაც სთქვა:

— აბა, მაძ, ალექსი, სწავლის შემდეგ წადით მინდორში და ნახეთ გოგისთან ერთად, მართლა მოძვედნარა უნაქედლები, თუ არა...

სისაზრუდით ცაში შემოჰქრეს და „ქენი გულისა“
შემოსდნეს.

III.

გოგი და მისი ამხანაგები მხარული სიცილით და კისკისით ორღობებში მიდიან. სანდახან თოვლს ესვრიან ერთმანეთს და ზურუბენ მიმინებულ არემარეს. ღობის ბარდებში ჩხიკვი და ჩხართვი თუ გაურთხილდებოდა... მალალი, ბებერი კაკლიდან კრატუნს შემოესმათ. ეველანი შესდგენ და ფეხებთან გვერდამოდრნილი კაკალი დაუცა... „ერთი უუურე, ციუვი ქოფილა“, — წამოდხსა ეველამ და დაიწვეს თვალღერება, მაგრამ ეშმაკმა ციუვმა უკვე მოახწრო ჩამალვა. „მზეზე გამოსულა“, — გადასწეიტეს და კვლავ მოიხსა მათი უღარდელი სიძღვრე...

მინდორში ერთ სხულთან შედგენ, ბარებით თოვლი გადამსვეტეს და დაიწვეს ფრთხილად თხრა, მიწას ხელითაც იღებდენ... მზე გადასრილიყო და მისი სხივები ველარ ათობოდა შეცდინულ თითებს, მაგრამ სამაგიეროდ ჩვენი მეგობრებისათვის საქმის სიყვარული იძენად მლიერი იყო, რომ სიცივეს არად ატეებდენ.

— აი ძაღლიორას ბოლქვი, — წამოდხსა ალექსიმ და ეველამ ხელებში შესედა. ხელში ხანვისთანა ძირი ეჭირა, — აი, გოგი, აქიდან გასაფხულზე ისევ ელორტი ამოვა...

— ეს რაღაა? — სთქვა გოგიმ და ხელში კართოფილისთანა გორგოძელა შეატრიალა...

— ოჰო, კე თეროა, თეროს ძირი, აი, ესეც ნემსიწვერას ძირია, აი, უუურე, შედ კვირტებია, ამ კვირტებიდან გასაფხულზე ახალი ტოტები და ღამაში ევაგილები ამოვა...

— მამ სამთარში ეს ევაგილები ისვენებენ, არა?

— სწორედ რომ ისვენებენ, თან ამ სქელ ნაწილებში სასრდოსაც აგროვებენ...

— ესენი ხახვსა, კართოფილსა და მიწავამღსა ჰგვანან, ხომ, ალექსიმ? — შევეითხა ერეკლე და თან გაუფაციცებით ეპება მიწაში სხვადასხვა „დამინებულ“ მცენარეებს...

კარგახანი თხარეს და ბევრი რამ მოაგროვებს. მათ გვერდით ეწეო: თეროს, მახიტას, ძაღლნიორას, ნემსიწვერას და ვარკაგვას მიწისქვეშა ნაწილები.

— ამით ღამაში კოლექცია გაკეთდება.

— მასწავლებელსა ეთხოვოთ, რომ დაწვრილებით გვიამბოს უველას შესახებ!

— უველა ბაღახს აქვს ასეთი ნაწილი?.

დაიწყეს ფრთხილად თხრა.

— არა, მარტო მრავალწიფეულებს. ზოგი კი მართლაც კვდება, სამაგიეროდ თესლსა სტოვებს მიწაში.

— მამ უჩივარდა და ენძელა მრავალწიფეულია?

— ჰო, იმათაც სომ აქვთ მიწისქვეშა ასეთი ნაწილები!

IV.

მოდით დენ და მსიარულად მოღაპრუბოდენ. არაფრად მიახნდათ, რომ ჩრდილოეთიდან ცივი ქარი ამოიპარა და სუსხიანი სისინი დაიწყო... ცამ კი ღრუბლები დაიხვია, ჩამოტევიანდა ისევ... ჭაერში ჭილეკავთა გუნდმა გადაიქროლა და ზანტად გადიდურინა ნაცრისფერმა უვაჟმა.

ასაღაბურდა, ჩვენი ზატარა შეცნეურები სოფელში რომ შევიდნენ. ბუხრებიდან ბოლი სვეტ-სვეტად აღიოდა, კარში ცოტა ვინმე თუ სჩანდა. მხოლოდ აქ იგრძნეს სიცივე და ჩქარი სიბზილით მოუსვენს სახლებსაკენ.

— სად იეპვი, ბიჭო, აქამდე, — შევეითხა დედა გოგის.

— უი, დედა, რა არ ვნახე, სად არ ვიეპვი! ზური მშიან, გენაცვალე, დედილო. რა კარგია ბუსარი! — ერთიერთმანეთს გადააბა გოგიმ და მივიდა ბუსართან...

სადილობდა და თან გაბრწყინებული უამბობდა დედას დღეკანდელ ამბავს.

— უნდა შევასწორო, შევასწორო ჩემი ლექსი...

— ლექსების წერაც დამიწვე? — გამოაჯაფრა დედამ და სიკვარულით თავზე სელი მოუსვა...

მეორე დღეს მხიარული და ბედნიერი გოგი კლასში თავის ლექსს კითხულობდა:

ბოლქვი „მადლწორო“.

ტუბერი კართოვილისა, მიწაეაშლასი და სხვ.

თოვლმა დაჭყარა შიდაშო,
 ჩააცვა თეთრი მანდილი...
 მისმინებია ბუნებას,
 აღარ სჩანს შინდვრად ევაჟილი.

— — —
 გასაფხულამდე ისვენებს
 მანიტა, ია და თერო,
 თოვლი აღნებს თუ ანა,
 გაცნდება იმათი ღერო.

— გაუმარჯოს გოგის, გაუმარჯოს!!!.

შესძახეს ამხანაგებმა ალექსის შეთურობით და გოგამ, რაკი სიუხარელი მსწავლებლის გამამსწევებელი დიმილი დაინახა, თვითონაც შეძოსძახა:

— შე კი არა, ბუნებას, ბუნებას!...

მსიარული და ბედნიერი იყო გოგი ცოლებთან ერთად.

6. კეცხოველი.

9 0 1 6 3 1 6 0

ეჭვილებით ვიძლებით
 ახალ ცხოვრების მსეში,
 გადადნა დამის კიშური
 და ემხიარულობთ დღეში.
 რა არ უოფილა წარსულში,
 რა ცივი, სუსხი დარი!
 თოვლი და სისხლში გასწრილი
 დღეები იანვარის.
 რა არ გავიგეთ ბავშვებმა,
 რა არ ხდებოდა წინათ,
 ბუშების სოცვა და ქლეტი
 და სისხლის მთელი წვიმა.
 ცხრა იანვარის სითეთრე,
 გამდიდრი თოვლის ფიფქით,
 გამდნარ სისხლის წვეთებით, ---
 გული გვიტირის ფიქრით.
 ქეზა აფნიდა ბუშების
 გვერდებგანობილ გულით,
 იყო წვალება უმრეტი
 და წაუძლედი წელუდი.
 დღეს კი მთიანთქა ძეული ღრო,
 მშრომელთა მწარე ბედი,
 და ვინც ემსხვერწლა სიანდეს,
 მათ სსოვნა დაგვაქვს შევრდით.
 და ეჭვილებად ვიძლებით
 ახალ ცხოვრების მსეში,
 გადადნა დამის კიშური
 და ემხიარულობთ დღეში...

მხდარი იყო?

რასე ღაუბობთ მანდ, ბავშვებო? ასაღმოსულ ბიჭს დასცი-
ნით? რა მოუვიდა? მსდელია, ამბობთ? დაცივთ, დაცივთ, ასე არ
შეიძლება! მე ნებას არ მოვცემთ ჩემთან ამგვარად ილაპარაკოთ.
მე არ მინდა, რომ ჩემთან ვინმეს მსდელი დაუძახოს, სანამ
თვით არ დავრწმუნდები, რომ მართლა მსდელია. ბიჭი აქ მო-
ვლად ორი დღეა, რაც მოვიდა, ჯერ რა იცით, იქნება თქვენ
ვევლას გვაობიათ? ვევლამ გათავუთ თქვენ თქვენი საქმე? მა-
ლიან კარგი, მაშ, მოდით აქ, მე გიამბობთ, თუ რატომ არ
მინდა ასად ბიჭს მსდელი დაუძახოთ. იმიტომ, რომ მე თვითონ
ვეძახდი ერთ ბიჭს მსდალს, რომელსაც სრულიადაც არ ვეად-
რებოდა ეს სახელი.

მომავლადე ასანთი აქეთ, ტომ. მე არ შემძლია ლაპარაკი,
თუ ჩემ ეალიანს არ ვწევ. ჰო, აი, ასლა მოკლეებით, უფრო
დამიცდეთ: მე თითქმის ცხენზე გავიზარდე. მამანები საუკეთესო
მოჯირითად ითვლებოდა მთელ ოლქში და საუკეთესოდ ჯირი-
თობდა ადრეც. მე ორი წლის ვიყავი, როდესაც ჯირითობის
სწავლას შეუდგენი მამანების მხრებზე. ძალიან მიუყარდა ამგვარი
კარჯიობა და, დედამისი სიტყვით, თავიდანვე გულადობას
ვიჩენდი. სუთი წლიდან უკვე შემძლოა ეოველნარი ცხენზე
ჯდომა, თუ წილესს არ ისურვდა, და თქვენსე უკვე ვიცოდა
ეოველნარი ოინების გაკეთება. ასე მიდიოდა დრო. თათბ-
მეტი წლის რომ გავხდებო, ისეთი არაფერი იქნებოდა, რომ მე
ვერ გავებოდა გაკეთება და მამანები სმირად იტყოდა სოდაძე,
კარგი იქნება, თუ ჩემ გზას დაადგებო, თუცა მე უფრო ჯამ-

ბაზობა მეხერხებოდა. სჩანდა, რომ მე ჯამბაზად ვიუჯუი დაბადებული.

მერე რა გამოვიდა!

მე წარმოვიდგინე, რომ მე ერთადერთი ასეთი ბიჭი ვარ ქვეყანაზე და რომ დანარჩენები საღაპროაოდაც არ ღირან. ეველანი მანებიერებდნენ, მაქებდნენ, ზატარა სასწაულმოქმედს მე-მაცდნენ მე, რომელიც ჯერ მიწასაც კი არ ავცილებოდი; რა გასაკვირია, რომ მე ეველაფერი ეს მჯეროდა და ძალიანაც ვამოუბოდი.

სწორედ, აი, აქედან იწყება ისტორია. ერთხელ ჩვენთან ახალი ბიჭი მოიყვანეს ჯამბაზობის შესასწავლად. ბიჭი ძალიან გამსდარბო, დიდროს ცინფერთვალებიანი და ჰირმერთალი იყო; ნახევრად მძიერის შესახებაობა ჰქონდა და, მგონია, მართლაც რომ მძიერი იყო. ჯამბაზობისმესა სწავლად დიდი იყო, თუ თავი ჰქონდა სუსტი, ეს კია რომ კოტრიალი და ჯამბაზობა ქათამზე უკეთ არ ეხერხებოდა. ამბობდნენ, ვარჯიშობის დროს თავბრუ ესმისო. დაცხათ, დაცხათ, ჯერ სასაცილო არაფერია; მომიხსინეთ, რა იყო შემდეგ. როდესაც აქედან არაფერი გამოვიდა, მამამ მოინდომა ცხენსე ჯდომა ესწავლებია; მაგრამ ცხენსეც არ იჯდა უკეთესაც, ვიდრე... მართალი გითხრათ, არც კი ვიცე, რას შევადარო. მე ვფიქრობ, ის აქანდაზი, ცეცხლს რომ ვურევთ, უფრო კარგად დამაგრდებოდა ცხენსე, ვიდრე ეს ბიჭი. აცოცდებოდა თუ არა ცხენსე, ქალაქ დივით გაფითრდებოდა და ხუთი წუთის შემდეგ უკვე ვარდებოდა მირს. მე უოველთვის იქ ვიდექი, ვუუერებდი და ვიცინოდი; ხანდახან, თუ ჩემთან შეჩვეული ცხენი იყო, ვაქებებდი კიდევაც, დავესტვენდი, რომ შემეძინებია ბიჭი და დამეცინა. ერთხელ, როდესაც დავესტვინე, ბიჭი ორივე სელით მოებლავება ცხენს ფაფარში და უვირილი მორთო: „გახუმდი, გახუმდი! მე არ შემიძლია, ვერ ავიტანო“. — „მსდელი! ერთი შეხედე, რა

მხდელია!“—წამოვიძახე მე, ბიჭმა კი როგორღაც უცნაურად შემომხედა, ჩამოსტა ცსენიდან და გაიქცა საჯინიბოში.

როდესაც მამა დარწმუნდა, რომ ბიჭი ამ საქმეშიც არ გამოდგა, ცსენების მოძულელად დააყენა. იფიქრა, ცსენებს მაინც აქმევს საჭმელს, თუ სედ ჯდომა არ შეუძლიაო. ამ მოვალეობას კი ძალიან კარგად ასრულებდა. მხოლოდ სულ ერთთავად სამსყვასთან იყო. გაათავებდა თუ არა თავის საქმეს, მაშინვე რომელიმე გალიასთან გახანდებოდა, ჩამოეკიდებოდა სედ და თვალს არ ამოარებდა ხან ერთს, ხან მეორე მხეცს. მას შემდეგ, რაც მხდელი დაჟუძახე, ჩემთვის ხმა არ გაუცია. სასოგადოდ ეველან ერიდებოდა, სწილავს მოძულელ ბებერ თომას გარდა. ბებერი თომა და ის დამეგობრდნენ და მუდამ ერთად ბაასობდნენ; სსუები კი არაფითარ უურადლებას არ აქცევდნენ მას.

ერთხელ, ეს მოხდა უქმე დღეს, მე სასყიროდ გამიძვეს. მინ ჩასადილეკს დაგებრუნდი. მხეცების დანაურების შემდეგ, ვხედავ, ეველანს როგორღაც არეულ-დარეულნი დარბიან. რაღაც საშინელი ღმუილი, ბრდღუინება და ხმაურობა ისმის სამსყვადან. „რა მოხდა?“—ეკითხები. „უბედურება მოხდა!“—მომიტოვილცამ. „ჩვენ ახალ ვეფხვს თათი გაგვეყენა გალიის მესერში და საშინლად მფოთავს! უბედურება ის არის, რომ ბილლ გიუნტმა (ასე ეძახოდნენ იმ კაცს, რომელიც ვეფხვებს უვლიდა) დღეს ვეფხი მოიტყენა და სსვას არავის არ უნდა მივიდეს გალიასთან“.

მე გაგიქეცი მხეცების ბინასზე, იქ იდგა მამახედიც. აუარებულ ხალხს მოეყარა თაფი და ეველანი უუურებდნენ ვეფხვს. ვეფხვი გამწარებული იყო. თათი ისე მაგრად ჭქონდა გაგვენებული რეინებში, რომ უკვე უსივდებოდა და საშინელ ტკივილებს ჭგრძნობდა. გამძაგებული აწუდებოდა გალიის კედლებს ისე, რომ რკინის მესრები ჭრიალებდა და იღუზებოდა. ღმუოდა და ღრონავდა ისე მძლავრად, რომ თქვენ სიცოცხლეში ისეთი არა გავიგონიათ რა. გალიაში სოროცი შეუტდეს, არც კი მიეკარა, ისე

გაბრაშებული იყო. მამა შეხვეწა თომას შესულიყო. „თქვენ ისე შეიხვეით უწინდელი ვეფხი“, ეუბნებოდა მამა, „თუ შეკვალთ და გაზთავისუფლებთ, ოცდოლარიან აქროს გახუცებთ“.

მაგრამ ბებერმა თომამ თავი გააქნია. „ამ ვეფხს მე ვერ ვიყნობ“—სთქვა მან—ამას გარდა, მე ასლა ძელიან დაბურებული ვარ და არ შევალ არაფრის გულისათვის. თქვენ რა გაწუხებთ, უთხრა მან მამას, სომ გვაუთ აქ ერთი ისეთი კაცი, რომელსაც შეუძლია ამ საქმის გაკეთება? მე თქვენ ნამდვილს გეუბნებით“.

სწორედ ამ წუთს ვიღაცამ გამოხსნა მამა სახელოზე. მამამ მოიხედა; მის წინ იდგა ის ბიჭი, რომელსაც ჩვენ ვეჟლანი მსდალს ვუძახოდით.

„ნება მომეცით, სერ, გავათავისუფლო ვეფხი“,—სთქვა მან დამშვიდებით. მონუცი თომამ კი განაგრძობდა:

„აი, სწორედ ეს გადაკეთებს ამ საქმეს, დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ“.

„ეს!“—სთქვა მამამ.—ეს სომ მსდ...

„არა, მსდალი არ არის“,—წაწმოსთქვა თომამ. „იცი, რა გითხრათ, ბებერი რამ არის ქვევანზე ცხენზე ჯირითობისა და ჯამბაზობის გარდა. შეუძლია ბიჭი გალიამი“.

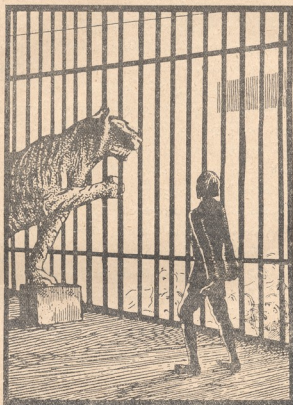
მამახედი სულ დაბნა ამ სიტყვებმა და სხვა ვერ ამოიღო. გაწუებული იყვნენ სხვებიც. მან მხოლოდ თავი დაუქნია; ვეჟლანი გაწუხდით, იმიტომ რომ ბიჭმა ზირდაზირ გამოხედილი მხეცის გალიისაკენ გასწია.

„გახა მათრახს არ წაიღებ“,—ჰკითხა მას თომამ.

„არა“,—უპასუხა ბიჭმა ისე გულგრილად, თითქმის მაქარს სთავისობენო, „არაფერი არ მინდა“. მან გადმო გალიის კარი და შევიდა შიგ.

იცი, ბიჭებო, ვინც ამ დროს იქ დაესწრო, არასოდეს თავის სიცოცხლეში არ დაევიწყებდა ეს ამბავი. ვეფხი ისე

სამშინლად სძაურობდა და აწუდებოდა. გადიხს, რომ არ გაუგონია კარის გაღება, მაგრამ როდესაც კარი წკრივით შეიჯახუნა, ის მობრუნდა და ბიჭი დაინახა. მას უნდოდა წამოეზარდნელიყო, მაგრამ თათი არ უშვებდა და ამის გამო კიდევ უფრო

გაბლო გალიის კარი და შევიდა.

მწვავედ ასრევიდა და ამ დროს... სწორედ რომ, თუ შესაძლებელია თათისუნი ცხოველი გადირიას სიბრძნით, სწორედ ეს ვეფხევი გადირია. ზირიდან სულ დორბლებს ჰქვრიდა, ეძიებდა, ეპოტინებოდა ბრჭალებით ჰგერს და ცდილობდა ბიჭს მისწვდო-

მოდა. საძინელები იყო სწორედ. ბიჭი კიდევ ერთ წუთს დამძვიდებით იდგა, მერმე უცებ გადასდგა წინ ნაბიჯი და ხელი ძაღლა ასწია. იმისი სახე თითქო განათლდა, თვალებში ცისფერი ცეცხლი აენთო.

„წენარად!“ — სთქვა მან.

ვეფხვმა შესწუვიტა ღმუილი. მისი მწვანე თვალები მიაძტურდა ბიჭის ცისფერ თვალებს, მხეცმა დააკრატუნა თავისი საძინელი კბილები, მაგრამ, თუშცა ჯერ კიდევ მთელის ტანით კანკალებდა. წენარად დანვა და არ ამორებდა თვალს ბიჭის ცისფრად მოელვარე თვალებს. ბიჭი დამძვიდებით მივიდა მასთან, ერთი ხელი თავზე დაადვა, მეორე კი განსიებულ თათზე. ერთ წუთს გაუნძრევლად იდგა, მერე კი... მხეცმა დახარა მირს თავი და თითქოს დიდი კატა ენავისო, შესაბნაღისი ღმუილი ამოუშვა. მე არასოდეს არ დავიჯერებდი ამ ამბავს, ჩემი თვალით რომ არ შენახა. ბიჭი ფრთხილად შეუდგა თათის გათავისუფლებას, შეატრიალა და გამოსწია ისე, რომ უმტკივნეულოდ გამოტყუულიყო რკინის შესრებიდან.

ახლაც რომ გამახსენდება, ჟრუანტელი მიჯლის მთელ ტანში.

სამიძარი მხეცი ისევ განაგრძობდა ხანდახან ღმუილს, როდესაც უფსი ეტკინებოდა, მაგრამ ახლა ეს სულ სწავნიარი ღმუილი იყო. ერთნახევარზე წუთმა გაიარა და მე კი ერთი საუკუნე გავიდა მეგონა, სანამ თათს გამოიღებდა და ვეფხვი გათავისუფლდებოდა.

„ახლა რომ შეასტეს უცებ?!“

მაგრამ არა! ცისფერმა თვალებმა თითქოს მთელი მისი არსება განსტერიტა. ვეფხვმა ერთი კი დაიღრინა. შემდეგ საცოდავად დაიენავლა და დაჯდა, თითქოს ძალიან დაიღალა და ახლა უნდა სთქვას: მადლობელი ვარო!.

ელვის უმაღესად წამოუსვა ბიჭმა ხელი ხორცის დიდ ნატყრს და დადვა მხეცის წინ; შემდეგ, თითქოს სრულიად არ

ჩქარობს გამოსვლას, დამპყიდებით გაუწოდა ხელი გაღიას-
 თან ახლოს მისულ ერთ ჩვენ ჯამბაზ ბიჭს. შერე მოტრიალდა
 და გამოვიდა გარეთ ისე აუღელვებლად, ვითომც დიდი არა-
 უფერი გაუკეთებია.

აი, ბავშვებო, როგორი აღმოჩნდა ჩვენი მზღალი ბიჭი.
 თავი ჰქონდა სუსტი, კუჭი, თუ კიდევ რაღა სხვა და ამის გამო
 ცხენით სიარული თავბრუს ახვევდა, მაგრამ ბუნებით ძლიერი
 იყო!...

ვინ იყო ის ბიჭი?

უკეთესია, შეითხეთ, ვინ არის ის ახლა!

ის არის ჩემი ამხანაგი და მეგობარი, მხეცების დიდებული
 მწვრთნელი, რომლის მსგავსიც საუკუნეების განმავლობაში
 ერთი ჩნდება. ის ამ საქმისთვის დაიბადა, გენშით თქვენ? ცხენსე ახ-
 ლაც ქათამსე უკეთ ვერ ჯდება; მაგრამ, აბა, შესედეთ მას! აი,
 აქ მოდის! რა კაცია! შესედეთ მის თვალებს! მართალი ვითხა-
 რით თუ არა ცისფერი ცეცხლის შესასხე?

ის ახლა ლომების საწვრთნელად იყო, იმ ლომების, ამ
 ერთი კვირის წინეთ რომ ვიყიდეთ.

სკოლის მოწაფეთა ორგანიზაციას

პირფასო ამხანაგებო!

„სწავლა, სწავლა და სწავლა“-აი ანდერძი, რომელიც დავვიტოვა
 დიდმა ბელადმა ლენინმა. თუ ეს ლოზუნგი საჭირო იყო ახალგაზრდა
 კომკავშირელებისათვის, იგი არა ნაკლებ საჭირო და მნიშვნელოვანია
 საერთოდ ახალგაზრდობისათვის. ახალი ცხოვრება დიდ დამარცხებას მოე-
 ლის სკოლისაგან სოფლის კულტურის ამოღების საქმეში. ამ კულტუ-
 რასთან უშუალოდ დაკავშირებულია მეურნეობის განვითარება.

სკოლის საპროგრამო მუშაობა უშუალოდ უნდა ეყრდნობოდეს
 ცხოვრებას და მის გაუმჯობესებას. ამ გზით შეტანილი განათლება მი-
 საღები და სასურველი იქნება თვითმული მშრომლისათვის; ამ მუშაო-

ბის ფართოდ ჩატარება კი შეიძლება მხოლოდ მაშინ, როდესაც მოწაფე საკმაოდ განვითარებული იქნება. არ უნდა გვავიწყდებოდეს, რომ ჩვენი ახალგაზრდობის წინსვლა-განვითარება სახელმწიფოს მშენებლობის საკითხია. განათლების კომისარიატი ყოველივე ღონისძიებას ხმარობს, რომ რაც შეიძლება მეტი და შინაარსიანი საბავშვო ლიტერატურა გამოსცეს. ორი ჩვენი ჟურნალი „ნაკადული“ და „პიონერი“ („წითელი სხივი“) ორკვირეულ ჟურნალებად არის გადაკეთებული. საჭიროა ამ ჟურნალების რაც შეიძლება მეტი გაერკელება. თქვენ, როგორც მოწაფეთა წარმომადგენლებმა, მოწაფეთა შორის პროპაგანდა უნდა გასწიოთ და ინდივიდუალური და კოლექტიური ხელმოწერა უნდა აწარმოოთ. როდესაც ბევრს თქვენგანს ექნება ეს ჟურნალი ხელში, მაშინ შესაძლებელი გახდება წრეების მოწყობა სხვადასხვა საკითხებში გასარკვევად. თუ დასმულ საკითხებზე ჟურნალი ვერ გიპასუხებს, მოსწერეთ სექციას და შემდეგ ნომერშივე მიიღებთ პასუხს, განმარტებას.

შეიძლება ბევრი საინტერესო და მნიშვნელოვანი მუშაობა მიუძღვეს პირველ ცდებს.

რომელი თქვენგანიც შესძლებს ორგანიზაციულად მუშაობის მოწყობას, ამავე ჟურნალის საშუალებით გაუზიარებს სხვებს და თუ აზრთა გაცვლა-გამოცვლა დაიწყო, ეს უკვე დიდი მიღწევა იქნება.

ის სკოლა, რომელიც კარგად გაამრავლებს ამ ჟურნალებს და შემდეგ კავშირს დაიქვრს პედაგოგიურ სექციასთან, ფრიად დიდ დახმარებას გაუწევს გან. სახ. კომისარიატს.

დაუკვირდით, ამხანაგებო, ჩვენს მომართვას და მოგვებმარეთ ამ მეტად მნიშვნელოვანი საქმის მოგვარებაში.

„ნაკადული“ ღირს წელიწადში 3 მ. 50 კ.

„პიონერი“ „ „ „ 5 მ.

ფულის გადახდა ნაწილ-ნაწილ შეიძლება.

რედაქციის მისამართი: ტფილისი, განათლების კომისარიატი.

სამეცნიერო საბჭოს პედაგოგიური სექციის თავმჯდომარე:

მ. ორახელაშვილი.

სექციის სწავლული მდივანი: თ. ბებურიშვილი.

რედაქციისათვის

სოც. აღზრდის მთავარმართ. გამგის მარიამ ორახელაშვილის ზემოხსენებული მიმართვა დაურიგდა სკოლის მოწაფეთა ორგანიზაციებს. ამ მიმართვას მოწაფეები ერთსულოვნად და დიდის ხალისით გამოეხმაურნენ, და საქართველოს ყოველი კუთხიდან მოსდის წერილები მარიამს. ბავშვები პირობას იძლევიან შეასრულონ მარიამის დავალება, გამოიწერონ, და გაავრცელონ ჩვენი საბავშვო ჟურნალები და ზაფხულში, როდესაც სოფელში წავლენ. შეასწავლონ სოფლის ბავშვებს წერა-კითხვა. რედაქცია ძალიან სწუხს, რომ ადგილის უქონლობის გამო ვერ ათავსებს ამ წერილებს ჟურნალში მაგრამ არ შეიძლება ზოგიერთი ამონაწერი მაინც არ მოვიყვანოთ აქ. აი რას იწერება მე-18 შრ. სკოლის მეორე ჯგუფის მოწაფე, პატარა რუსულდან გოგინებაშვილი:

„მოქალაქე მარიამ, ჩვენ ვეცდებით თქვენი დავალება შევასრულოთ... მე ჯერჯერობით არ მაქვს იმდენი ცოდნა, რომ შევიძლო და ბავშვებს ვასწავლო რამე, მაგრამ შემდეგ, როდესაც თქვენი დარიგების მიხედვით ვისწავლით, მაშინ კი უსათუოდ შევასრულებ თქვენ დავალებას, მოქალაქე მარიამ. გთხოვთ ხშირად და თქვენებურად დაგეპროგოთ... ჩვენმა ჯგუფმა გადასწყვიტა ჟურნალის გამოწერა კოლექტიურად... ამავე სკოლისა და ამავე ჯგუფის მოწაფე პატარა რევაზ ტატიშვილი იწერება: „მოქალაქე მარიამ ორახელაშვილო. ზაფხულში საზგარეოდა წავიღებთ თან წიგნებს და წავეყნებთ პატარა ბავშვებს, თუ ვერ შევძლებთ, ვინმე მოგვცემარება. გამოვიწერთ ჟურნალ „ნაკადულს“ ზოგი ინდივიდუალურად, ზოგი კოლექტიურად“. პატარა გეგვინა რომაქიმე იწერება, რასაც ჩვენ შევისწავლით, ზაფხულში, როცა სოფელში წავალთ, იქ ბავშვებს შევასწავლით და ასე ყველა გამოუცდება. ყველა ჯგუფებს გადაუწყვეტიათ გამოიწერონ ჟურნალები. მარტო მე-18 შრ. სკოლიდან 11 მოწაფე იწერება. სწორედ ასეთივე წერილები მოდის სხვა სკოლებიდანაც, საქართველოს სხვა კუთხეებიდანაც და იწერენ კოლექტიურად და ინდივიდუალურად. აქ მოვიყვანთ იმ კუთხეებს, რომლებმაც ჟურნალის მეტი რიცხვი გამოიწერა: კვანთის 4-წლედის მოწაფეებმა—10 ც. ხაჩიჩიხის 4-წლედის მოწაფეებმა—25 ც. დაბა ხენაკის 9-წლედის მე-11 ჯგ. მოწაფეებმა—8 ც. მე-III ჯგ.—28 ც. მე-IV ჯგ.—5 ც. „პიონერი“ და „ნაკადული“. ხაგვაზაო-ხაბოქუჩაოს შეიღწელების მოწაფეებმა კოლექტიურად—7 ც. ინდივიდუალურად—10 ც. დ. მანგლისის სკოლებმა—4 ც. სოფ. მაცხოვრის კარის 4-წლედის მოწაფეებმა—17 ც. და სხვა.

შემდგომაც ჩვენ ყოველთვის მოვითავსებთ იმ სკოლების სიას, რომლებიც კოლექტიურად ან ინდივიდუალურად გამოიწერენ ჩვენ ჟურნალებს.

აქვე მოგვყავს სოც. აღზრდ. მთავარმართ. გამგის მარიამ ორახელაშვილის პასუხი იმ ბავშვებისადმი, რომლებმაც მას წერილი მოსწერეს.

ბუილისის მე-18 შრომის სკოლის მეორე ჯგუფის მოწა- შეებს და ყველა სხვებს, მინც ჩემ წერილს გამოუმხადურა და წერილი მომწერა.

ძვირფასო მეგობრებო! მე მივიღე თქვენი წერილი ჩემი მომართვის
საპასუხოდ. მე უსაზღვროდ გამახარა იმან, რომ ჩემი წერილი სინამდვი-
ლით გაგვიცხად, ზომები მიგიღიათ და უკვე შესდგომიხართ მუშაობას.
თქვენ იწერებთ, „ნაკადული“ გამოვიწერეთ ინდივიდუალურად და კო-
ლექტიურად. ძალიან კარგად მოქცეულხართ. ჟურნალი დაგეგმარებით
თქვენ სასარგებლო ცოდნის შეძენაში, გაგავითარებთ და გააღრმავებს
თქვენს ზეგნებას. ძალიან კარგია, რომ სოფლის ბავშვებისთვის წიგნებს
აგროვებთ. მე მინდა გირჩიოთ, არ გადიდვით სოფლის დახმარების საქ-
მე ზაფხულამდის. რასაკვირველია, ზაფხულში თითქმის ყველ-ნი წახვალთ
სოფელში და შეგეძლებათ პირადად მუშაობა, ტოლი ბავშვების შეკრება,
მათთან მეცადინეობა და წიგნების წაკითხვა, მაგრამ კარგი იქნებოდა,
რომ ახლაც გაბამდეთ კავშირს იმ სოფლის სკოლასთან, სადაც ზაფხუ-
ლობით მიდიხართ, სადაც თქვენი მშობლები ცხოვრობდნენ, ან ახლაც
ცხოვრობენ თქვენი ბებია, პაპა. ამ სკოლას შეიძლება გაუზაფხვოთ ის
წიგნები და ჟურნალები, რომლებსაც თქვენ უკვე წაკითხავთ. უნდა გა-
მართოთ აგრეთვე მიწერ-მოწერა მოწაფეებთან და უჩიოთ, რომ იმა-
თაც იფიქრონ იმ ბავშვების შესახებ, რომლებიც სხვადასხვა გა-
რემოების გამო სკოლაში ვერ მოხვდნენ, ასწავლონ იმათ წერა-კითხვა და
დანახონ ის, რაც ირგვლივ ხდება. ყველაზე უკეთ ამ საქმის მოწყობა და
მოგვარება თქვენ შეგიძლიათ სკოლის თვითმართველობის საშუალებით.

მშრომელთა სახელმწიფო ყოველ ღონისძიებას ხმარობს, რომ ყვე-
ლას მისცეს სწავლა-განათლება, მაგრამ ეს საქმე ერთობ დიდი და მძი-
მე საქმეა და ამ დიდ საქმეში ყველა მშრომელის დახმარებაა საჭირო,
განსაკუთრებით კი სკოლის, მასწავლებლებისა და მოწაფეების.

თქვენ ჯგუფში თუ მნ ბავშვია უთუოდ კავშირი გაქვთ 20 სოფელ-
თან მაინც. მაშ გააბით მათთან კულტურული კავშირი, დაიწყეთ ჯერ
თუნდაც სუსტი, მაგრამ მაინც უკვე დიდი და მტკიცე საქმე.

მე დარწმუნებული ვარ, რომ ჩვენს მიწერ-მოწერას სხვა უფროსი
ბავშვები, ჟურნ. „პიონერის“ მკითხველები, წაკითხავენ, და ისინიც მოჭი-
დებენ ზღვს სოფლის დახმარების საქმეს, მოზარდი თაობისა და უკვე
დიდროვნების წერა კითხვის უკოდანარობის მოსპობისათვის მოღვაწეობას.

თქვენი კი დიდი მადლობელი ვარ გამოხმ ურებისათვის. იმედი მაქვს,
თქვენგან გამოვა საბჭოთა სახელმწიფოს ღირსეული მოქალაქენი, საზო-
გადო მოღვაწეები.

როდესაც თქვენთვის საჭირო იქნება ჩემი რჩევა, მე სიხარულით
ყოველთვის მზად ვარ.

თქვენი მეგობარი მარიამ ორახელაშვილი.

Allegro

ბა - შარ-ჯო - ბა შამ-თა-რო, თუ-თრო კალ-თუ - ბი - ა - ნო

ხან - დის-ხან შო - დრუ-ბლე-ლო, ხან-დის-ხან შო - დრუ-ბლე-ლო.

ხან კაშ-კა-შა მში-ა - ნო.

პეპელებთან ცელქობით
ზოგილაღეთ ძალიან;
ყოტა დასვენებულებს
ახლა შენთვის გვცალია.

დღეს შენთან გავიხარებთ
კოტრილით, გორგებით
და ეზოს დაუამშვენებთ
თეთრი თოვლის გორგებით.

ჩვენს ბელადს

დიდო ბელადო, მაგ სახეს
გულში ვატარებთ სუყველა,
შენი ბნდერძი ქვეყნად ჰქუხს,
რასაც ვასრულებთ გულწრფელად!..

და როცა მთელსა სამყაროს
წითელ ფერ ალში გავახვევთ,
ჩაგრული მოძმე აღსდგება
და განადიდებს შენ სახელს!..

რევაზ გაბიჩაძე.

პატარა ოქტომბრელებს.

ავწიოთ დროში და ბარაბანი,
პატარა ნორჩო გულებო,

სადაც ვიყოთ არ შევწინდეთ,
ძმებო ოქტომბრელებო.

მიშა თჩავა, მ წლის. კ. სენაყის საბავშვო საბლის მე-11 ჯგ. მოწოდგ.

ჩვენ ვუღბივართ.

ჩვენ ვუღბივართ
გრდემლსა გვერდით
და ჩაქუს ვცემთ
ძლიერ მკლავით,
გამოვქედოთ
ბედ-ილბალი
სხვა მხარეში
ჩაგრულ ერის.

გლეხიც ნამგლით
გვეშველება,
ზურგს გვიმაგრებს
თვისი შრომით,

და მტარეალთა
მოსასპობად
ორივ ერთად
ვიბრძვით მედგრად.

მის ვუსურვოთ
გამარჯება
გრდემლს, ნამგალსა
და მუშასა,
რომ შორ მხარის
ჩაგრულ ხალხმა
ნახოს განთავისუფლება.

ნიკოლოზ პაპაშვილი.

გ ა მ ო ც ა ნ ა ბ ი.

(წარმოდგენილი შარბიჯანისის მიერ)

I

მე ვარ დიდი ჩიტო,
მაქვს დიდრონი ფრთები.
მინდვრად გავფორდები,
მერე აფურინდები.
და დავიწყებ ზუზუნს,
ყველა მე მიცქერის,

და აწინებს ჩიტებს
ხმები ჩემ სიმღერის.
დაესრიალებ ცაზე,
დავალ კიდი-კიდე,
მაქვს თევზივით კული
და შუშების რიდე.

II

მაქვს მე ძალა,
ვარ ფრთხილა,

ყველამ სახლში გამიყვანა.
რა ვარ, ნეტა, ამისთანა!?

შარბადა.

(წარმოდგენილი კარბელის მიერ)

კენტს ციფრს ხელსა დავავლებ,
რვას იქით განაპირადა,
და ყვავილს გაზაფხულისას
თავს დავესყენებ გზირადა.

თანხმოვან ასოს მიმართე,
ნუ მოიშველებ ქამანდსა,
ორმოცდაათსა გამოსთქვამს,
ბიჭო, დახედე ანბანსა.

ქათმებში გამორეცია,
მოზარდია და პატარა,
ბოლოში ასო მოაკელ,
თორემ მან დიდხანს ატარა.

მთლად სატირალი დღე არის,
მეფემ მუშები დახოცა;
დიადმა რევოლუციამ
ეს ცრემლი მუშებს წარხოცა.

შურნალი „ნაგადულის“

1926 წლის შინაარსი:

I. ლექსები:

ილია სიხარულიძე:		
თოვლი №	1—გვ.	23
ვერ მორიგდენ	6 „	11
ჩირი ქაშა, ჩირი		
ქაშა „	5 „	13

დ. ელიაზიშვილი:		
პიონერი №	1—გვ.	27
ქერივი საბედა	5 „	26
თინას ნიშა	6 „	23
დედაბერი და ყვავი „	7 „	29
შემოდგომა	11 „	26
ოთხი დრო	12 „	2

ი. გ.		
საახალწლო მსუ-		
ნაგობა №	1—გვ.	2

მარიჯანი		
ნელლი ცირკში	1- გვ.	5

კ. ლორთქიფანიძე:		
ზამთარი №	2—გვ.	2
ოქტომბერი	10 „	2

კატო ზურ-ძე		
ფისო და თავუნია №	2—გვ.	17

დ. მარიჯანიძე		
ქუჩის ბიჭი №	2—გვ.	18
მაისი „	5 —	6

დ. თურდოხპირელი		
ენძელა №	3—გვ.	2
გაზაფხულს	5 „	2
მიპატიეება მდე-		
ლოზე „	7 „	2

დედის ალერსი	9 „	2
სოსიას კი...	9 „	23
გუთანი და ტრაქ-		
ტორი „	12 „	24

ე. პოლუმორდვინოვი		
ბავშვი-ყვავილი	3 გვ.	10
მთის ნაკადი	6 „	16
ოქტომბრელები	11 „	17
შემოდგომა	12 „	13

ა. მაშაშვილი		
პიონერს №	3—გვ.	21

ლადო გავაშკორი:		
გაზაფხული №	3—გვ.	24

მიშქრალი		
1 მაისი №	4—გვ.	2
მერცხალი	6 „	5
სიმღერა	7 „	7
ლომის საკრეფად „	9 „	12
სიმღერა ყანებზე „	11 „	11

ი. გრიშაშვილი		
გაზაფხული №	4—გვ.	5
ზაფხული „	6 „	2

შიო მღვიმელი		
თინიკოს მერცხ-		
ლები №	4—გვ.	13
კურდღელს	8 „	26

X		
პატარა ოქტომბრელების სი-		
მღერა №	10—გვ.	7

ოთხი თაობა . . .	10	18
ოქტომბრელები . .	10	24
საფო მგელაძე		
პეპელა	№ 4—გვ.	14
არჩილ კობახიძე		
ცელქი ვანო . . .	№ 4—გვ.	22
პატარა მონადირე .	8	7
დ. ძეძამიძე		
დილა	№ 8—გვ.	2
რ. გაბიჭვაძე		
ლენინელები . . .	№ 8—გვ.	14
დარია ახვლედიანი		
ეთერი დედას . .	№ 8—გვ.	22
ს. წიგველი		
ჩვენი სიმღერა . .	№ 11—გვ.	2

რათ აქვს იას ყვითელი გული—		
ირა ალექსიძე . . .	4	30
მზის სხივი—ლალა მგერე-		
ლიძე	6	31
შორეულ ქვეყნის ტუსალის იმედი--		
გ. შალვაშვილი . .	9	33
ჩემი სიმღერა—მისივე		
„	9	33
ოქტომბერი—შ. ბერიკა-		
შვილი	11	28
ჩემი ნატვრა—ძვილეფელი		
ტატიშვილი	12	31
კახეთს—მიენილ ჯარია-		
შვილი	12	31
ნაკადული—გ. ბო-		
კერია	12	31
სილაში ზაფხულს .	№ 5	32

ბავშთა სამოქმედობა

ქურნალ „ნაკადულს“—

გ. აბაშიძე № 1 „ 30

II. მოთხრობები

დ. თურდოშპირელი		
ჩვენ ისევ მოვალთ .	№ 1—გვ.	4
გამარჯვების ალო გაზაფხუ-		
ლისა	5	15
დ. ძეძამიძე		
ერთი ღამე დათვებ-		
თან	№ 1—გვ.	16
ერთი ღამე დათვებ-		
თან	2	6
ხათრით დამუნჯე-		
ბული	4	6
ცკვაძე		
მერძევე ლაფრენკა .	№ 1—გვ.	24
ჩიტუნია დერკიკი—(თარგ-		
მანი)	6	17
მუშკოპის კატა . .	8	3

დათია		
აზ გაგზუნდები (თარ-		
გმანი)	№ 2—გვ.	3
ს. ურუშაძე		
ძმები-თითები . . .	№ 2—გვ.	27
პატარა ფისო . . .	3	3
საათი (თარგმანი) .	4	24
დ. კარბელაშვილი		
სოფლელი პიონერის წერილები:		
წერილი პირველი .	№ 3—გვ.	22
წერილი მეორე . .	7	22
ქალაქელი პიონერის წერილები:		
წერილი პირველი .	4	4
წერილი მეორე . .	8	23
ნინო ნაკაშიძე		
გულადი სოლიკო .	№ 6—გვ.	3

გ. რობიტაშვილი

დაკარგული შვილი . № 6 — გვ. 6
დაკარგული შვილი . „ 7 „ 3

ი. ვ.

ბებიის ტყვე . . . № 6 — გვ. 13

თუთუ

გოგის ნიშა ძროხა . № 6 — გვ. 20

ნ. კეცხოველი

ბედნიერი გივი . . № 9 — გვ. 3
ძმური სალაში . „ 11 „ 3

გრ. პარკაძე

უცნაური ამბავი . № 9 — გვ. 13

მიშქრალი

ზიზის ნადი . . . № 9 — გვ. 18
პატარა თემურო „ 5 „ 7

ნ—სი

პატარა ახალი გოგონა (გადმო-
კეთებული) . . . № 9 — გვ. 25

ნ. ჩ—ძიხა

როგორ დასეირნობდა ბორია ნიუ-
იორკში (თარგმანი) . № 12 „ 12
„ „ განგრ-
ძობა „ 12 „ 25

ე. პოლუშორდვინოვი

ამხანაგები . . . № 10 — გვ. 9

ნარ—ძილი

ბნელ ღამეში ცის
ქვეშ № 12 — გვ. 5

მარტინოვი

კაქკაქი მარტია . № 12 — გვ. 15

გ ა ვ შ თ ა შ ი მ ო მ ე დ ე ბ ა

1. შხის შეხვედრა ცილა

ჩხეიძე . . . № 4 — გვ. 31

2. თამრო და ვარდის ბუჩქი—

ნ. ლორთქი-

ფანიძე . . . „ 4 „ 32

3. მწყემსი— ნოდარ ლორთქი-

ფანიძე . . . „ 6 „ 31

4. თევზაობა— ზ. ივრისპი-

ჩელი . . . „ 8 „ 30

5. გულკეთილი გივი— თ. ხა-

ჩაშვილი . . . „ 8 „ 31

6. ჩენი ციცუნია— შე-

ნიკო . . . „ 8 „ 32

7. ოქტომბრის დილა—

გ. გაბუნია „ 10 „ 30

8. ყველა ბავშვებს, ყველა ოქ-

ტომბრელებს— ოქტომბრე-
ლი ანდრია „ 11 „ 29

9. მდინარე იორზე— გ. მაზაფ-

რაშვილი . . . „ 12 „ 32

10. მოთხრობა წაღვერზე—

ჟენიკო . . . „ 12 „ 32

11. მოგონება— ც. ჩხეიძე

„ 5 „ 30

12. ია და ვარდი—

ბაბო ფალავა „ 5 „ 32

13. სოფლის ბავში და ტრაქტო-

რი **ნ. ლორთქიფანიძე**
„ 1 „ 31

III. ბუნებისმეტყველება

მ. ახვლ.

თესლის ამოსვლა და ზრდა განვი-
თარება „ 2 „ 29

მ. არველიძე.

როგორ უნდა მოვაწყოთ ბოსტა-
ნი (თარგმანი) . . . „ 3 „ 25

მ. მ—ანი		ქ. თევზაძე	
ტროპიკული ქვეყანა (თარგმანი)		ორი თრითინა (თარგმანი)	
„ 7 „ 25		„ 8 „ 10	
X		განგრძობა . . . „ 9 „ 30	
მაისის ხოჭო . . . „ 5 „ 28		განგრძობა . . . „ 10 „ 19	
პებელა და მხედარა . 6 „ 24		მ.—ანი	
რა სარგებლობა მოაქვს თოვლის		პურის ხე (თარგმანი)	
ჩვენთვის „ 12 „ 29		„ 8 „ 27	

IV. მსოფლიო რევოლუციონური მოძრაობა

ხან-ინი		ერგშორი	
ცხრა იანვარი . . . „ 1 „ 28		25 ოქტომბერი . . „ 10 „ 4	

V. პიესები

ფორფოლიანი—თევზაძე		განგრძობა . . . „ 8 „ 15	
საუცხოვო ხუთეული (თარგმანი)		ლ. გეგეჭკორი	
„ 2 „ 20		ჯანმრთელობა (თარგმანი)	
ან. ახალშენიშვილი		„ 5 „ 18	
გაზაფხული . . . „ 3 „ 12		X	
ნ. შიუკაშვილი		დიდი დათვი . . . „ 10 „ 25	
ბეკეა „ 4 „ 15		ფატმანიშვილი	
ნ. კეცხოველი		რა კარგია შემოდგომა	
ჯეჯილის აჯანყება		„ 11 „ 19	
„ 7 „ 8			

VI. ბავშვთა კომუნისტური მოძრაობა

გ. გაბუნია		ლეო ქიაჩელი	
ოქტომბრის დილა „ 10 „ 30		შალვა და პირველი მაისი 5 „ 3	

VII. სიმღერები

აჩიკოს დედა		თ. შავერზაშვილი	
ალარ ჰყვავის ბაღში ვარდი		ვაშა გაზაფხულს „ 3 „ 32	
„ 2 „ 32			

რ. გაბიჩაძე	ლ. ფალიაშვილი
„ნაკადული“ . . . „ 12 „ 12	ვაზაფხული 5 „ 33

VIII. მესწინარება და ტახნიკა

ნ. ჩ.	X
ცადმჯენი (თარგმანი) 2 „ 12	როგორ იცხოვრებ ქარხანაში
	პურს 10 „ 28

IX. განსართობი

კარბელი	რეზუსი 4 „ 33
შარიდა, რეზუსი „ 1 32—33	ამოცანა კვადრატებზე
როგორ გავზომოთ ზის	„ 3 „ 32
სიმაღლე 8 „ 33	ამოცანა 8 „ 33
ჯანიკო	რობიტაშვილი
რეზუსი 12 „ 33	მარბენალი თაგვი (თარგმანი)
დ. ელიოზიშვილი	ნ. „ 3 „ 29
აკროსტიხი 3 „ 31	რეზუსი 6 „ 32
ნ. ძიძიგური	თამაშობანი 10 „ 33
რეზუსი, გამოცანები	სახალისო ცდა 11 „ 31
„ 2 „ 32	თამაში ზამთარში „ 11 „ 31

რეგულარი

(წარმოდგენილი ნი-ანის მიერ)

”

“

“

ბ

”

“

”

ბ
მ

”

ს

— 1927 წ. —

გ ა მ ო ვ ა

საუბრალო დასურათებული ჟურნალები:

მცირეწლოვ. „ნაკადული“ მოველ-
თვეური 36-XXIII წ.

მოზრდილ. „პიონერი“ ორკვი-
რეული I წ.

ხელის მოწერა მიიღება წლით და ნახევარი წლით.

გადაგზავნით { „ნაკადული“ — ერთი წლით—3 მ. 50 კ.
ნახევარი წლით—2 მ.
„პიონერი“ — ერთი წლით—5 მ.
ნახევარი წლით—3 მ.

ცალკე ნომერი { „ნაკადული“ — 35 კპ.
„პიონერი“ — 25 კპ.

მისამართი: ტფილისი, რუსთაველის გამზირი, განათლების სახალხო კო-
მისარიატი. „ნაკადული“-ს და „პიონერი“-ს რედაქცია.

რედაქტორი—სარედაქციო კოლეგია.

